

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ภาคเกษตรกรรมของไทยได้ก้าวเข้าสู่การเปลี่ยนแปลงอย่างสูง เมื่อโลกก้าวเข้าสู่ศตวรรษที่ 21 วัตน์สถานการณ์ในระดับโลก และระดับประเทศได้ส่งผลต่อวิถีการผลิต การบริโภคในประเทศมากขึ้น ซึ่งส่งผลต่อชีวิตความเป็นอยู่ของเกษตรกรไทยอย่างมาก ท่ามกลางความเปลี่ยนแปลง และความผันผวนทางเศรษฐกิจ การเมือง สังคมวัฒนธรรม รวมทั้งการเกิดปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม จนอาจกล่าวได้ว่าภาคเกษตรกรรมไทยกำลังเผชิญกับความเปลี่ยนแปลงอย่างไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน ในขณะที่เกษตรกรไทยยังคงเผชิญปัญหาความยากจนอันเกิดจากความไม่เป็นธรรมทางเศรษฐกิจ สังคม ปรากฏการณ์ของปัญหาที่เกิดขึ้นกับเกษตรกรไทยในปัจจุบันจึงมีความรุนแรงมากขึ้น

อย่างไรก็ตามจากการที่ประเทศไทยเป็นฐานการผลิตทางการเกษตรที่สำคัญ และภาคการส่งออกที่ยังสามารถสร้างรายได้ให้กับประเทศได้อย่างต่อเนื่อง ดังนั้นการยกระดับฐานการผลิตทางการเกษตรสู่การส่งออกที่ยั่งยืนจึงเป็นอีกแนวทางหนึ่งที่จะสร้างความยั่งยืนของภาคเกษตรกรรม และกระจายรายได้สู่ภาคประชาชน โดยใช้การส่งออกที่ยั่งยืนเป็นตัวขับเคลื่อน การส่งออกเชิงเกษตรจึงเป็นเครื่องมือสำคัญในการแก้ไขปัญหาให้กับเกษตรกร ซึ่งการส่งออกเชิงเกษตรเป็นการบูรณาการการส่งออกที่ยั่งยืนกับการเกษตรเข้าด้วยกัน นับเป็นการเชื่อมโยงภาคการเกษตร และวิถีชีวิตชุมชนเข้ากับการส่งออก ซึ่งเป็นการขยายฐานภาคบริการในโครงสร้างการผลิตของประเทศเพื่อเพิ่มมูลค่า และความสามารถทางการแข่งขัน เพราะการส่งออกเชิงเกษตรเป็นอีกหนทางเลือกทางการส่งออกที่ยั่งยืนอีกทั้งก่อให้เกิดการอนุรักษ์ และส่งเสริมการพัฒนาการเกษตรให้ยั่งยืน ส่งเสริมให้เกษตรกรมีทางเลือก มีรายได้เพิ่มขึ้น เกิดความรัก ภาคภูมิใจในวัฒนธรรม วิถีชีวิต และอาชีพของตนเอง อันจะส่งผลต่อการสืบทอด และอนุรักษ์อาชีพเกษตรกรรมในระยะยาว (ปารณีย์, 2553)

ในปัจจุบันรูปแบบการท่องเที่ยวได้เริ่มเปลี่ยนแปลงไป อันเนื่องมาจากวันหยุดของประชากรในประเทศที่พัฒนาแล้วมีเพิ่มมากขึ้น รสนิยมที่เปลี่ยนแปลงไปนักท่องเที่ยวต้องการแสวงหาประสบการณ์ที่แปลกใหม่นอกเหนือจากแหล่งท่องเที่ยวเดิมที่มีอยู่แล้วในปัจจุบัน การเปลี่ยนแปลงทัศนคติของนักท่องเที่ยวและบริษัทนำเที่ยวที่มีความตระหนักในปัญหาสภาพแวดล้อมเพิ่มมากขึ้น จากปัจจัยต่างๆเหล่านี้ทำให้การท่องเที่ยวแบบเดิมที่เป็นธุรกิจที่มีสูตรในการเสนอขายสินค้าที่ดีที่สุดและทำกำไรสูงสุดให้กับนักท่องเที่ยวที่เป็นกลุ่มใหญ่ๆ และมีมาตรฐานการบริการเพื่อให้นักท่องเที่ยวมีความรู้สึกที่สุขสบายเหมือนกับว่าอยู่ที่บ้านของตนเอง ได้เปลี่ยนมาเป็นการท่องเที่ยวแบบใหม่ที่ผลกำไรไม่ได้ขึ้นอยู่กับขนาดเศรษฐกิจอีกต่อไป แต่นักท่องเที่ยวจะนิยมเดินทางท่องเที่ยวด้วยตนเองหรือเป็นกลุ่มเล็กๆ หลีกเลี่ยงการเดินทางเป็นกลุ่มใหญ่ นักท่องเที่ยวเหล่านี้จะแสวงหาประสบการณ์จากธรรมชาติ มีความเอื้ออาทรต่อสภาพแวดล้อมและอนุรักษ์ธรรมชาติ (Poon, 1994 อ้างใน เดชา, 2543) จากการศึกษาการท่องเที่ยวออสเตรเลีย (Hui, 1990 อ้างใน เดชา, 2543) พบว่านักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ร้อยละ 60 ชอบการท่องเที่ยวสีเขียว พักโรงแรมเล็กๆ หรือบ้าน ส่วนนักเดินทางหรือเดบินสนใจที่จะเยี่ยมชมธรรมชาติและวัฒนธรรม และหลีกเลี่ยงแหล่งท่องเที่ยวที่มีนักท่องเที่ยวจำนวนมาก

การสำรวจของศูนย์ข้อมูลการเดินทางในสหรัฐอเมริกาของสมาคมอุตสาหกรรมการเดินทางของสหรัฐอเมริกา ได้คาดว่าในปี ค.ศ. 1995 จะมีนักท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ถึง 43 ล้านคน หน่วยงานในโรงงานอุตสาหกรรมของประเทศฟินแลนด์และเนเธอร์แลนด์ ตลอดจนอิตาลีมีวันหยุดยาวนานที่สุดคือระหว่าง 37.5 และ 32 วันตามลำดับ ในประเทศเยอรมันการหยุดพักผ่อนตลอดทั้งปีโดยเฉลี่ยประมาณ 30 วัน ดังนั้นจะเห็นได้ว่าจำนวนนักท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์จะขยายตัวเพิ่มมากขึ้นในอนาคตอันใกล้อย่างแน่นอน ลักษณะของนักท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์มักจะมีอายุมากกว่าพวกที่ชอบไปกับกลุ่มนักท่องเที่ยวจำนวนมากๆ มีอายุระหว่าง 45-64 ปี มีวันหยุดมากกว่า 1 ครั้งใน 1 ปีและเป็นคนชั้นกลางขึ้นไป จึงมีฐานะดีและมีความสนใจเรื่องการอนุรักษ์อย่างจริงจัง แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่นักท่องเที่ยวเหล่านี้ไปเที่ยวมักจะมีสิ่งดึงดูดทางธรรมชาติในประเทศด้อยพัฒนา (วรรณพร, 2540 อ้างใน เดชา, 2543)

จากการศึกษาของ Ingram และ Durst อ้างใน เดชา, 2543 พบว่าการท่องเที่ยวในประเทศกำลังพัฒนากลายเป็นธุรกิจขนาดใหญ่ที่มีความสำคัญเพิ่มมากขึ้น ตัวอย่างแหล่งท่องเที่ยวที่รู้จักกัน

อย่างแพร่หลาย ได้แก่ การท่องเที่ยวชมสัตว์ป่า หรือการท่องเที่ยวซาฟารีบริเวณดินแดนของทวีปแอฟริกาตะวันออก โดยเฉพาะประเทศเคนยาและแทนซาเนีย นักท่องเที่ยวเดินทางนับพันไมล์เพื่อจะชมลิงกอริลลาภูเขาในประเทศรวันดา และไปท่องเที่ยวหมู่เกาะกาลาปากอสนอกชายฝั่งของประเทศอีเควดอร์ นอกจากนี้การท่องเที่ยวแบบเดินป่าก็เป็นที่นิยมกันมาก โดยเฉพาะ

การท่องเที่ยวเชิงเกษตรเป็นรูปแบบหนึ่งของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เป็นการท่องเที่ยวในรูปแบบใหม่ที่กำลังได้รับความนิยมอย่างมากในต่างประเทศ เช่น ประเทศเยอรมนี (สร้อยดี, 2540 อ้างใน วรพล, 2544) ในประเทศมาเลเซีย และประเทศอินโดนีเซีย มีการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเกษตรอย่างจริงจัง ส่งผลให้ประเทศไทยเริ่มเห็นความสำคัญกับการท่องเที่ยวเชิงเกษตรในปี 2540 โดยกรมส่งเสริมการเกษตรได้มีโครงการท่องเที่ยวเกษตรต้อนรับปีท่องเที่ยวไทย พ.ศ. 2541-2542 ร่วมกับการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย เพื่อส่งเสริม และสนับสนุนให้มีการท่องเที่ยวประเภทดังกล่าวเกิดขึ้น ส่งผลให้เกิดการแก้ไขปัญหาการว่างงานของคนในชนบท อันเนื่องมาจากสภาวะเศรษฐกิจของประเทศ และเป็นการกระจายรายได้ อีกทางหนึ่ง (กรมส่งเสริมการเกษตร, 2541 อ้างใน วรพล, 2544) เพื่อเป็นการสนองตอบต่อนโยบายของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ศูนย์การท่องเที่ยว กีฬาและนันทนาการจังหวัดเชียงใหม่ จึงจัดทำแผนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวจังหวัดเชียงใหม่ พ.ศ.2550 – 2552 ให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัด และยุทธศาสตร์การท่องเที่ยว พ.ศ.2547-2551 โดยมุ่งเน้นยุทธศาสตร์ส่งเสริมการท่องเที่ยวที่มุ่งเน้นการรักษาอัตลักษณ์ของจังหวัดเชียงใหม่ซึ่งมีศักยภาพทั้งด้านทรัพยากรธรรมชาติ ประวัติศาสตร์ ศิลปวัฒนธรรม และหัตถกรรม ดังนั้นจังหวัดเชียงใหม่จึงกำหนดแผนยุทธศาสตร์ออกเป็น 6 ด้านด้วยกันคือ 1) ด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ 2) ด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม 3) ด้านการท่องเที่ยวเชิงทัศนศึกษาและดูงาน 4) ด้านการท่องเที่ยวเชิงเกษตร 5) ด้านการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ และ 6) ด้านการท่องเที่ยวเชิงกีฬา ซึ่งลักษณะการท่องเที่ยวเชิงเกษตรอาจถือได้ว่าเป็นรูปแบบของการท่องเที่ยวที่มีนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทย และชาวต่างประเทศให้ความสนใจควบคู่ไปในการทำการเกษตร รวมถึงการพักผ่อนในบรรยากาศวิถีชีวิตแบบชนบท โดยที่ใช้อนุมัติอนุญาตทางการเกษตรที่มีมาอย่างช้านาน และมีความเหมาะสมทางด้านสภาพภูมิอากาศ และสิ่งแวดล้อม ทำให้ประเทศไทยมีความได้เปรียบทางศักยภาพของการท่องเที่ยวประเภทนี้อย่างสูง

สำหรับพื้นที่อำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่ เป็นอำเภอที่มีความพร้อมทั้งทางด้านทรัพยากรทางธรรมชาติ และยังมีแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติมากมาย โดยอำเภอแม่แตงตั้งอยู่ทางทิศเหนือของจังหวัดเชียงใหม่ มีพื้นที่ทั้งหมด 851,740 ไร่ เป็นพื้นที่ทำการเกษตร 92,477 ไร่ โดยแยกเป็นพื้นที่ปลูกไม้ผลไม้ยืนต้น 22,367 ไร่ นอกจากนี้อำเภอแม่แตงยังมีสถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่สำคัญ เช่น อุทยานแห่งชาติห้วยน้ำดัง อุทยานแห่งชาติศรีลานนา น้ำตกหมอกฟ้า เป็นต้น ซึ่งประชากรส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรรมเป็นหลักประมาณร้อยละ 75 พืชเศรษฐกิจที่สำคัญของอำเภอแม่แตงได้แก่ ข้าวนาปี ถั่วเหลือง ส้มเขียวหวาน ยาสูบ ลำไย ลิ้นจี่ กระเทียม มันฝรั่ง ชา และพืชผัก โดยข้อมูลส้มเขียวหวาน ปี 2551/52 ของอำเภอแม่แตงมีดังนี้ อำเภอแม่แตงมีจำนวนเกษตรกรที่ทำการปลูกส้มเขียวหวาน 146 ราย โดยมีพื้นที่ปลูกทั้งสิ้น 1,241.50 ไร่ ซึ่งเป็นพื้นที่เก็บเกี่ยวจำนวน 1,148.50 ไร่ และมีผลผลิตรวม 2,061 ตัน (สำนักงานเกษตรอำเภอแม่แตง, 2554)

การท่องเที่ยวเชิงเกษตรเป็นแนวทางที่ช่วยให้เกษตรกรได้รับประโยชน์เพิ่มมากขึ้นจากทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัด ทั้งในเรื่องของรายได้ที่เพิ่มขึ้น ทั้งยังเป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยวที่สำคัญ และยังสามารถสร้างอาชีพใหม่ๆ ให้กับเกษตรกรได้อีกด้วย อีกทั้งยังไม่มีงานวิจัยชิ้นใดที่ทำการศึกษาถึงโอกาสทางการตลาดของการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของสวนส้มในอำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่อย่างจริงจัง ผู้วิจัยจึงได้ทำการศึกษาเพื่อที่จะเข้าใจโอกาส และสภาพการแข่งขันทางธุรกิจ รวมถึงกลุ่มเป้าหมายที่มีแนวโน้มในการใช้บริการ การกำหนด และปรับกิจกรรมส่งเสริมการตลาด อันจะเป็นประโยชน์ในการเสริมสร้างรายได้ให้กับเกษตรกรในอำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่ และใช้ทรัพยากรทางการท่องเที่ยวให้เกิดประโยชน์สูงสุด เพื่อนำไปสู่การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อทราบลักษณะการให้บริการของการท่องเที่ยวเชิงเกษตรในสวนผลไม้
2. เพื่อทราบความต้องการของนักท่องเที่ยวชาวไทยต่อการท่องเที่ยวเชิงเกษตรในสวนส้มอำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่
3. เพื่อทราบศักยภาพและความพร้อมของเกษตรกรผู้ปลูกส้มในอำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่ในการปรับตัวเข้าสู่สถานที่ท่องเที่ยวเชิงเกษตร

1.3 ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษาเรื่อง “ศักยภาพในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงเกษตรในสวนส้มอำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่” ได้กำหนดขอบเขตของการศึกษาไว้ดังนี้

1. ขอบเขตพื้นที่การศึกษา ทำการศึกษาเฉพาะสวนส้มในเขตตำบลเมืองเก่า ตำบลสบเปิง ตำบลกี้ดช้าง ตำบลป่าแป๋ ตำบลอินทนิล และตำบลชี้เหล็ก อำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่

2. ขอบเขตของเนื้อหาที่ศึกษา ได้ทำการศึกษาในด้านต่างๆดังต่อไปนี้

2.1. ศึกษาถึงรูปแบบ และลักษณะการให้บริการของการท่องเที่ยวเชิงเกษตรในสวนผลไม้

2.2. ศึกษาปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ อายุ สถานภาพ การศึกษา อาชีพ รายได้ ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่อการให้บริการ การจัดกิจกรรม และข้อจำกัด รวมถึงปัญหาของการท่องเที่ยวเชิงเกษตรในสวนส้มอำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่

2.3. ศึกษาศักยภาพและความพร้อมของเกษตรกร ได้แก่ ความรู้ ความชำนาญในการผลิตส้ม เงินทุนและความสามารถในการกู้ยืมเพื่อการลงทุน ความพร้อมด้านทรัพยากรของเกษตรกร และความต้องการของเกษตรกรในการปรับเปลี่ยนเข้าสู่การท่องเที่ยวเชิงเกษตร

2.4. ศึกษาถึงนโยบาย และการให้ความช่วยเหลือของภาครัฐ ต่อการท่องเที่ยวเชิงเกษตรในอำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่

3. ขอบเขตด้านกลุ่มตัวอย่างในการศึกษา การศึกษาครั้งนี้ได้แยกกลุ่มตัวอย่างการศึกษาไว้ดังนี้

3.1. นักท่องเที่ยว หมายถึง กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวไทยที่ได้เดินทางเข้ามาเที่ยวตามสถานที่ท่องเที่ยวในเขตอำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่

3.2. เกษตรกรผู้ปลูกส้ม หมายถึง เกษตรกรที่ทำการเพาะปลูกส้มในเขตตำบลเมืองเก่า ตำบลสบเปิง ตำบลกี้ดช้าง ตำบลป่าแป๋ ตำบลอินทนิล และตำบลชี้เหล็ก อำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่

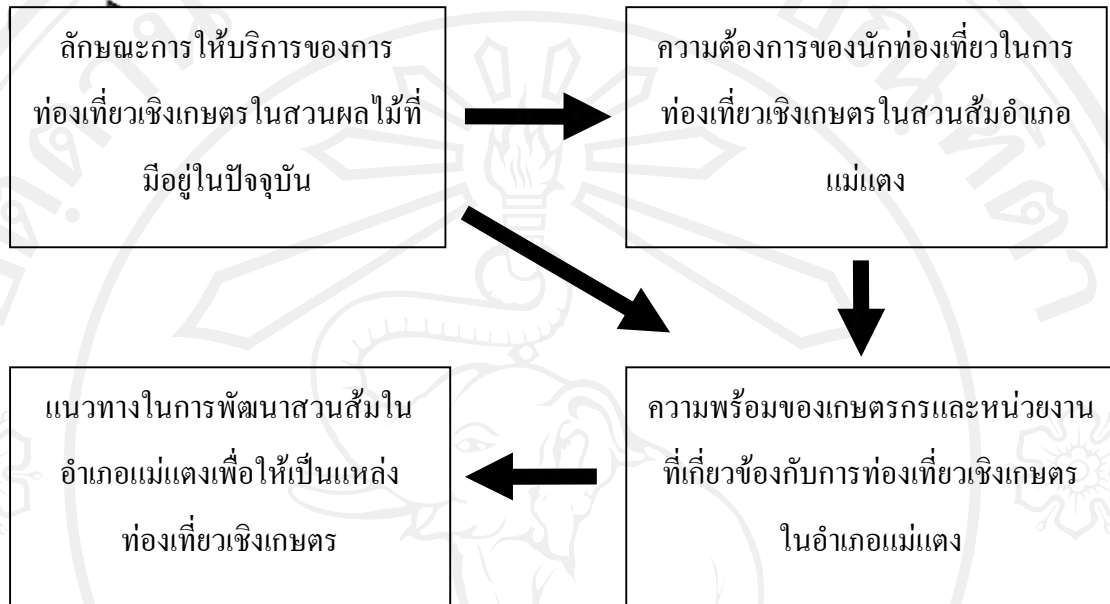
3.3. หน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงเกษตรในเขตอำเภอแม่แตง หมายถึง สำนักงานเกษตรแม่แตง องค์การบริหารส่วนตำบล ที่มีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงเกษตรในเขตอำเภอแม่แตง

4. ขอบเขตด้านระยะเวลา ทำการศึกษาตั้งแต่เดือนมีนาคม 2554 ถึงเดือนมกราคม 2555

1.4 กรอบแนวคิดในการศึกษา

ในการศึกษาเรื่อง “ศักยภาพในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงเกษตรในสวนส้มอำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่” เป็นการศึกษาเพื่อประเมินความพร้อมของเกษตรกรที่ทำสวนส้มในเขตอำเภอแม่แตงในการปรับตัวเข้าสู่การท่องเที่ยวเชิงเกษตร โดยมีแนวทางในการวิจัยดังภาพที่ 1.1 ศึกษาลักษณะการให้บริการของการท่องเที่ยวเชิงเกษตรในสวนผลไม้ที่มีอยู่ในปัจจุบัน ศึกษาข้อมูลทั่วไปของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางมาท่องเที่ยวในอำเภอแม่แตง ความต้องการในการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ข้อมูลทั่วไปของเกษตรกรที่ทำการปลูกส้มในเขตอำเภอแม่แตง ความพร้อมในการปรับตัวเข้าสู่การท่องเที่ยวเชิงเกษตรของเกษตรกร และความพร้อมของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงเกษตรในอำเภอแม่แตง โดยศึกษาในประเด็นที่สำคัญดังต่อไปนี้ กิจกรรมและการให้บริการของสวนผลไม้ที่เป็นสถานที่ท่องเที่ยวเชิงเกษตร ปัจจัยภายนอกในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ข้อมูลส่วนบุคคลของนักท่องเที่ยว ข้อมูลเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของนักท่องเที่ยว ข้อมูลเกี่ยวกับการเดินทางมาเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่ไปอำเภอแม่แตง ข้อมูลเกี่ยวกับการเดินทางมาเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่ไปเที่ยวสวนส้ม ข้อมูลเกี่ยวกับการเดินทางมาเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่ไปเที่ยวสวนผลไม้ ข้อมูลปัจจัยที่มีผลต่อการท่องเที่ยวสวนส้ม และความพึงพอใจในบริการของสวนส้ม ข้อมูลความต้องการของนักท่องเที่ยวในการเดินทางไปเที่ยวสวนส้มที่อำเภอแม่แตง ปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างเกษตรกร ข้อมูลเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของเกษตรกร ข้อมูลเกี่ยวกับความพร้อมของเกษตรกรในการปรับตัวเข้าสู่การท่องเที่ยวเชิงเกษตร ข้อมูลเกี่ยวกับทัศนคติของเกษตรกรต่อการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ข้อมูลเกี่ยวกับข้อเสนอแนะของเกษตรกรต่อภาครัฐเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ความต้องการของเกษตรกรในการปรับตัวเข้าสู่การท่องเที่ยวเชิงเกษตร ประเมินความพร้อมของเกษตรกรต่อการปรับตัวสู่การท่องเที่ยวเชิงเกษตรโดยผู้วิจัย นโยบายในการช่วยเหลือและส่งเสริมเกษตรกรทั้งในด้านการเพาะปลูกส้ม และด้านการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงเกษตรในอำเภอแม่แตง และจุด

แข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรคของการปรับตัวเข้าสู่การท่องเที่ยวเชิงเกษตรของสวนส้มในอำเภอแม่แตง

ภาพที่ 1.1 กรอบการวิจัย

1.5 นิยามศัพท์

การท่องเที่ยวเชิงเกษตร หมายถึง รูปแบบหนึ่งของการท่องเที่ยวที่นำเอาวิถีชีวิต วัฒนธรรม ประเพณีการประกอบอาชีพของเกษตรกร ทรัพยากรธรรมชาติที่มีอยู่มาผสมผสานด้วยระบบการบริหารการจัดการทรัพยากรที่เกิดจากการมีส่วนร่วมของชุมชน อันก่อให้เกิดการพัฒนาเครือข่ายองค์ความรู้ของเกษตรกรนำไปสู่การถ่ายทอดภูมิปัญญา และเทคโนโลยีการเกษตรแก่นักท่องเที่ยวและผู้สนใจทั่วไป

นักท่องเที่ยว หมายถึง นักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางเข้ามาเที่ยวตามสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ ในเขตอำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่ โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะมาศึกษาหาความรู้และท่องเที่ยวพักผ่อนตามสถานที่ต่างๆ หากแต่ไม่ได้มาอาศัยอยู่อย่างถาวร